

תוך כדי עישון המקטרת התקדם מרטין
בתוך הכפר. הוא הגיע לכיכר מרכזית,
שם הכנינו כבר
זיקוקי-די - נור
לקראת חגיגות
יום העצמאות,
וביניהם מתבן
אשר אמר היה
להפריח טילי

ברק מפוארים, זוהריהם כמו שמש.
ידידנו הדוב לא הכיר כלל דברים כאלה,
ומתוך סקרנות התקרב
למתבן, בו נתונות היו
צייניות מלאות אבק
שריפה וחומרים דליקים
אחרים. הוא נראה
התקרב יתר על המידה
כי להט המקטרת שלו
הציג את אבק השריפה. בווו! בווו!

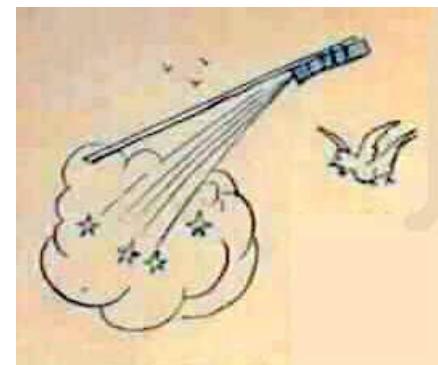

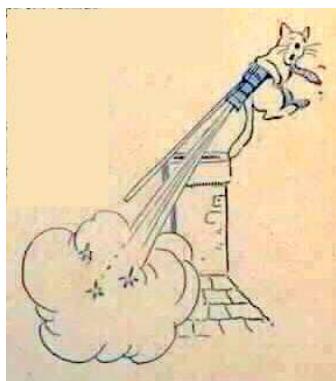
נבהל תחילה, אך אחר כך נהנה מoad להתגלגַל בטור הלהבות הקרות כמו איזושהי חיה צבעונית משונה. גם כאשר בסוף התחליל לנחות על הקרקע, ידע **שייפול** בבטחה על ארבעת רגליו.

אלא שלמזלן הרע עבר שם צבע, עם סולם על גבו. על הסולם תלוי היה דלי צבע וכשהחתוכול פגע בסולם, הדלי התעופף באוויר. באותו הזמן בגינה, לפני הבית השמור, ישב מר בונהייט, ובשלוּוה קרא עיתון. פתאום מהעץ שמעליו נפל סילון שלם של צבע אדום מהDALI שנתקל בעז הסתוּב שם בטור אש צבעונית. החתוכול

גלאל זיקוקי-די-נוֹר התחליל להסתובב וזרק לאוּיר את המטענים הדולקים והמתפוצצים בכל צבעי קשת.

הairoע הדהים את כל אנשי הכפר ובעל' החיים המקומיים. איש לא ציפה שהמתנקן שהוכן לחג יתחליל לפועל פתאומית, באמצע היום.

רשף אחד נפל על טיל זיקוקים קטן, המונח ליד גלאל הזיקוקים המסתובב, והדליק אותו. הטיל

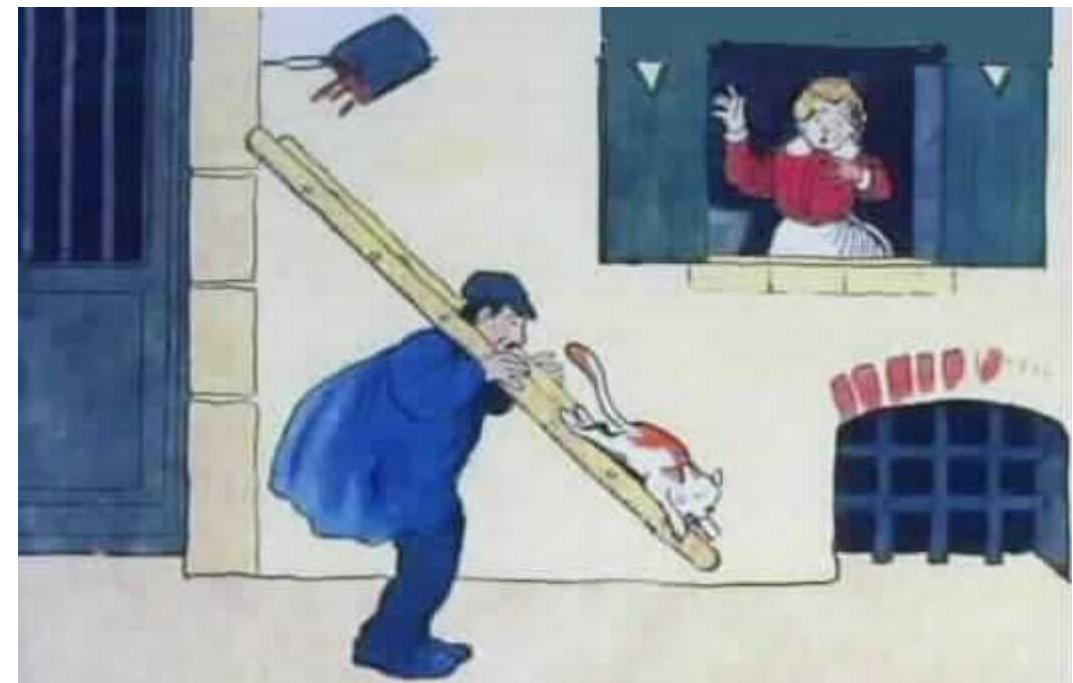
התרומות באוּיר בראש גדול ופגע בחתוכול, שישב בשקט על ארוחת בית, והבית על המחזה. הטיל העיף את החתוכול באוּיר והוא הסתוּב שם בטור אש צבעונית. החתוכול

של ידינו מרטין, אבל הוא בעצמו לא התרגש במיוחד מכל מה שקרה. הוא לא חשב כלל על הנזקים הרבים שגרמה שכנותו ואחרי שהתאושש קצת התחיל

לחפש שוב את יידייו טירקן וויקו.
האמת היא שני החברים האלה עקבו
אחריו ומעשי השכנות שלו גרמו להם
צער רב. הם ראו שהוא ממשיך לילכת ולא
כוון ותוור כר עולה על ארגז חמהה עם

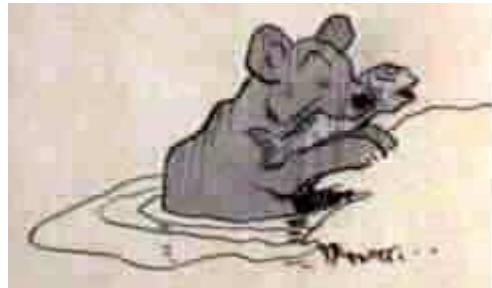
והתהפר שם. ראשו של מרבונהייט נהפר
אדום כלו, אך מה שעוד יותר גראע, גם
cosa הין הלבן, שעמדה על שולחן קיבלה
צבע של יין בורדו אדום!
עצובות היו התוצאות של שתייה לשכחה

בתעלולים אוטם למד אצל סטנישלאוס,
תקע את ראשו לתוך המלונה והתחיל
לדוחוף אותה לפניו. אך גם הגיע לגדת

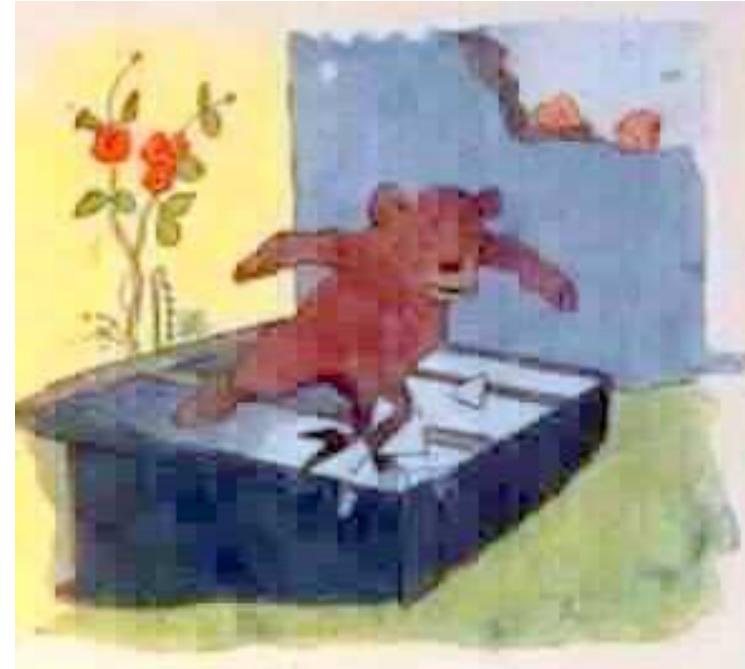

נהל שעבר בסמוך, ונפל לתוכו, עם
המלונה ועם הכלב הקשור אליה. לקח לו
זמן לצאת אל היבשה, אך כשהצליח
להיחלץ כבר, נטף מים כולו, להפתעתו
הגדולה מצא שבפיו תקוע דג קרפין גדול
ויפה.

הדבר שעשע
מאוד את מרטין.
מה יעשה עכשו
עם השלל? אילו
יהי דוב מהקוטב הצפוני, היה אוכל את
הדג בתאבורן. אך מרtin לא היה דוב מסוג
זה, ולא היה רגיל לאכול דגים. הוא הביט

חלונות זכוכית, שהוקן להנבטת מלוניים.
הזכוכית נשברה ומרטין השיכור בקושי
יכול היה לצאת
מהארגז, וכשבסוף
יצא ממש חדר
לחצר בית סמור.
עמדו שם מלונה
של כלב קטן.
מרtin, שנזכר

האכל הצנوع, אותו התכוונה להגיש.
ביןתיים מרטין הctrף לשני חבריו, אולם
פגש בסמטה
קטנה של
הכפר. יוקו
וטירקו קיבלו
אותו בפנים
חמורות. יוקו
כעס על
מרטין ששתה

לשכלה כמו בן-אדם. "לא תהיה כל
תועלת מהדוב הזה" הוא לחש לאוזנו של
טירקו "הוא שטיין, הוא בעל חי גס! הוא
יגרום לנו יותר צרות מאשר תועלת".
והכלב נגע בראשו לאות הסכמה.
אר ביןתיים הגיע זמן הארוחה. מה נאכל
עכשיו? שאלו את עצם החברים. אר
פתאום ראו על אדן אחד החלונות
שרשת ארוכה של נקניקיות המונחות

סביבו ופתאום ראה תנור פחים שעליו
התחממה מחבתת. ריעון יפה עלה למוחו
של הדוב שלנו. הוא התקרב ושם את הדג
לטור המחבבת
החמה. אחר כך
הסתתר והמתין
לבעלת הבית.
כעבור זמן היא
יצאה כדי לראות
האם דגיג הקטן,
שהייתה קודם במחבבת, מטוגן כבר כראוי.

אייזו הפתעתה
היתה לה זו,
כשמצאה במחבבת,
במקום דגיג קטן
שהיה בו קודם, דג
קרפין גדול, שי יכול
היה להספיק

לארוחה נחרת לבולה ולילדיה, במקום

שרשת של נקניקיות זו נפלה כולה ביחד איתם. החברים התחלו עכשו להתחלק בשיל, וזה תור יוכחים רבים, כי מרטין החליט לקחת את מרבית הנקניקיות והשאר לשני האחרים אלא מעט. החלוקת לא הייתה שווה ואחרי שיוקו לקח את החלק העיקרי ממה שהשאר מרטין, לטירקו לא נותרה אלא נקניקה אחת.

בערמה. זה מה שנחוץ להם! אבל החלון הוא גבוה. איך להגיע לאוכל זה? לא, דבר לא ייאש את שלושת החברים. זה נעשה פשוט. יוקו טיפס על ראשו של הדוב, וטירקו עלה על ראשו של יוקו, וכך שיכול היה להגיע לказח שרשת הנקניקיות. אלא שבאותו רגע מרטין, שכנראה הצען קצר כאשר שחה בנחל, התעטש בקול רם. המגדל שיצרו שלושתם התמוטט, יוקו וטירקו אבדו את שווי משקלם ונפלו על הארץ. למצלם הכלב לא עזב את קaza

